

Stilte van mijn kant

En dan ineens ben je zo ziek dat je in het ziekenhuis beland. Drie dagen lang non stop pijn op de borst. Deze pijn ken ik al jaren, maar normaal als ik spuug verdwijnt na een paar uur de pijn. Dit keer niet, dit keer hield de pijn drie dagen aan. De derde nacht dacht ik dat ik gillend gek werd. Ik had al twee nachten niet geslapen, maar deze nacht was gewoon hel. Ik was ook nog eens alleen in de nacht en heel erg in paniek erdoor. Altijd werd deze pijn op stress gegooid dus eigenlijk durfde ik niet zo goed stappen te ondernemen. Maar ik dacht dit komt nooit meer goed. Diezelfde nacht belde ik een hulpverlener en die adviseerde me toch de doktersdienst te bellen. Ze vond het echt niet normaal waar ik doorheen ging. Huilend hang ik op en toch maar de doktersdienst gebeld, ik mocht wel komen. Nu moest ik mijn schoonvader nog uit bed bellen, maar met alle liefde nam hij me mee naar de doktersdienst. Daar werd ik eigenlijk afgescheept met een paracetamol en een maagbeschermer, waar ik het niet mee eens was. Op eigen houtje besloten samen met mijn schoonvader naar de spoed van het ziekenhuis te gaan. Zelfs daar werd ik niet serieus genomen en heb niet eens een dokter gezien. Alleen wat vage onderzoekjes en vele vragen door een assistent. En werd dus naar huis gestuurd met die paracetamol. Thuis spuugde ik die alweer uit dus dat had ook geen effect. Wel had ik het advies gehad even me eigen huisarts nog te bellen. Tot 08.00 heb ik het uitgezeten met de pijn en gelijk een afspraak gemaakt met me eigen huisarts.

Maar pas om 10.00 had ik een afspraak. Aangezien ik dacht dat ik daar ook weer afgescheept zou worden heb ik wat spulletjes ingepakt en vastbesloten daarna door te gaan naar Annelies voor wat afleiding. Dat is er dus niet van gekomen, want dit keer nam mijn huisarts me wel serieus. Er werd ontstekingswaarde in mijn bloed gevonden en hij vond wel dat ik echt veel pijn in me maag/buik had. Ik werd doorgestuurd

naar de spoed, zo eigenwijs als ik was ben ik daar met nog altijd die pijn helemaal alleen met de bus erheen gegaan. Toen ik merkte daar dat het wel lang duurde en ze me serieus gingen nemen, vond ik het tijd worden dat Bert kwam. De hele middag hebben we daar samen gezeten. Vele onderzoeken gehad. En s,avonds wat we niet hadden verwacht werd er verteld dat ik met spoed een galblaas operatie zou krijgen. Die was flink ontstoken en moest eruit.

Nog geen twee uur later lag ik op de OK en kon ik alleen maar denken heerlijk nu mag ik eindelijk gaan slapen. Ik zat er zo doorheen. Voor ik het wist was ik van die vreselijke pijn af en wat was ik opgelucht. Nog geen half uur op de uitslaapkamer en ze hadden het al over terug naar de kamer. Alleen heel onverwachts merkte ik op dat ik pijn in mijn buik had, me gehele buik deed nu pijn. Dus moest nog maar even daar blijven liggen, gelukkig zat mijn lieve man bij me. Al vanaf het begin dat ik wakker was. Ondanks de pijn mocht ik onbezorgd woensdag naar huis. Alleen op het moment dat ik werd opgehaald werd ik misselijk en begon ik te spugen. Toch mocht ik naar huis en na een aantal keer spugen ging ik dan ook lekker naar huis.

Thuis kut, ik moet die drie trappen op. Dat heb ik overleefd. Shit nu dat bed lukt me dat wel daar te liggen, maar ik twijfelde verder geen seconde meer en ik lag. Rust... heerlijk slapen. Tot ik ineens meer pijn kreeg, weer ging spugen en het niet meer ophield. Het enige wat ik nog deed tegelijkertijd was spugen en aan de diarree. Dit kon niet goed zijn, en heb mijn man het ziekenhuis laten bellen. We mochten weer naar de spoed toe, vanaf 21.30 tot 04.00 hebben we daar gezeten/gelegen. Ik werd uiteindelijk dus om 04.00 weer opgenomen. Momenteel lig ik nog altijd in het ziekenhuis maar inmiddels gaat het wel al wat beter met mij. Nog steeds wel buikpijn en zeker met eten. Al smaakt het meeste me gelukkig wel weer alleen gaat het er lastig in vanwege de pijn. Wanneer ik naar huis mag is nog niet bekend. Maar ik ben hier in goede handen.